

WALIKA ZRCADEL

Tereza Matoušková

**VÁLKA
ZRCADEL**

VÁLKA ZRCADEL

TEREZA MATOUŠKOVÁ

Copyright © Tereza Matoušková, 2017
Cover Illustration © Alena Kubíková, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2017

ISBN 978-80-7557-397-1 (pdf)

PROLOG

Z ANKAŘINA DOPISU

Simon mi kdysi líčil, že svět připomíná velké vejce. Namaloval na tabuli zemi jako žloutek, ze vzduchu udělal bílek a pak doplnil i nás smrtelníky – spící kuřata, která ze zajetí vysvobodí až smrt. Kdysi, tvrdil, neexistoval jen jeden vesmír, ale celá snůška. Naše matka nás však opustila a nechala napospas dravcům, kteří rozbili všechna vejce až na jediné – to naše.

A já se ho tehdy zeptala, kde leží Soumrak. Na moment jsem ho tím asi zaskočila, pak ale znovu vzal do ruky křídla a namaloval hnízdo.

Není třeba se více rozepisovat, Zafare, sám nejlépe víš, že teď je to všechno pryč. On i ty jeho hloupé kresby. Hnízdo hoří a já se bojím. Ve snech mě provázejí obrazy skořápek a mrtvých ptačích embryí. Budím se celá zpocená, ale už nejsem malá holčička a není tu nikdo, ke komu bych vklouzla do postele.

A tak stojím celé hodiny u okna a zírám do tmy. Přemýšlím, jestli je pouze noc, nebo už se trhlina rozšířila až k jezeru a já hledím do nicoty. Uklidnit mě dokáže až svítání – i když jen částečně, když vidím, jak z šera vystupují známé tvary – hory, lesy, město na břehu jezera.

Vím ale, že to nebude trvat dlouho a jednoho rána rozbřesk odhalí jen velkou černou díru, do které se propadá vše, co znám. Mýlila jsem se, když jsem tvrdila opak. Na ten pocit děsu si nejde zvyknout.

A jak to vypadá u Vás? Co všechno už zmizelo?

ČÁST I.

DĚVČÁTKO Z GHETTA

KAPITOLA 1.

CO VIDÍTE?

Chůva mě zvedá na ruce, prý se něco takového jen tak nevidí, tak ať z toho taky něco mám. Snažím se jí všemožně vykroutit. Je mi osm, teprve si zvykám na pravidla nového světa a nechápu, proč by mě mělo zajímat něco, co se děje v přístavu. Ne, nechci se koukat, nebaví mě to, a pokud to ve mně něco vzbuzuje, tak znepokojení velice blízké děsu.

Už brzy ale bude po všem. Muži ve vínových pláštích konečně nastupují na loď. Není v tom nic vznešeného, šaty mají potrhané a znečištěné od odpadků, které po nich hází rozlícený dav. Jen ve tvářích mají cosi vzpurného, ale je těžké to spatřit, protože jsou uštvaní a možná trochu vyděšení.

„Můžou být rádi, že jim dal Marid možnost odejít. Taký mohl nechat dav, ať vykoná spravedlnost sám.“

„Král má dobré srdce.“

Znovu se mi vybaví scéna, která se odehrála před okamžikem na náměstí. Na stupínek ke králi se derou dva malí tlustí muži s krysími obličejí. Jeden z nich nese bohatě zdobenou truhlu. Pokládá ji králi k nohám a dostává za ni zlatý klíč.

Odteď až navěky bude podzemní město patřit jen jeho právoplatným obyvatelům. Sláva Charazu! Uzurpátory stihne spravedlivý trest – za jejich hamižnost, a taky za to, že se paktovali s nepřítelem. Protože je ale král milosrdný, čeká je pouze vyhnanství. V přístavu kotví loď. Mohou na ni nastoupit. Pokud se tam dostanou.

Vidím, jak se muži ve vínových pláštích snaží prodrat davem pryč. Mnohým se to nepodaří. „Chránili jsme vás před bezejmennými celá staletí, a tohle je váš vděk?“ křičí

jeden z mužů. „Ať vás sežerou, ať vás všechny sežerou a celá Antolie se propadne do Soumraku...“

„Tahle holka, to je poděs,“ probere mě z přemítání chůvin hlas. „Ale pán trvá na tom, že s ní budeme jednat jako s princeznou.“

„Kde ji vyhrabal?“ Naše služka si nadhodí košík se shnilou zeleninou. Nedostaly jsme se tak blízko, aby ji mohla použít. Je z toho asi mrzutá.

„Podívej na ty osrstěné dlouhé uši a odpověz si sama.“

„Z ghetta. Máme doma zlodějskou kaltskou špínu.“

„Však je pan Simon mág a mágové jsou stejná sběr jako ti proklátí strážci hranic. Paktují se s bezejmennými stejně jako oni. A i s Rasinijci jsou jedna ruka. Kdyby měl král trochu rozumu, vyžene je taky. Tahle holka bude beztak nějaké démonské sémě.“

Když chci, dokážu přimět lidi, aby mě měli rádi. Mnozí za mnou chodí sami od sebe, pláčou a tvrdí, že jim připomínám jejich mrtvou holčičku. Chůva ale nikdy nikoho ráda neměla, tak jí nic nepřipomínám, ani když se moc snažím. Takže se nesnažím, spíš naopak. Nechám si schválně narůst na tváři několik zvlášť odporných boláků.

„Co na mě tak koukáš, zrůdo? Vidíš, jak čumí, je úplně pitomá. Ráno jsem jí plivla do jídla a ona to prostě sežrala, vůbec jí to nedošlo.“

K její směle pitomá nejsem. Ale démonské sémě ano. Proto se později u večeře zmíním o tom, co že to chůva povídá o mázích a že mi plive do jídla. Pak už ji nikdy neuvidím. Těžko říct, jestli na ni taky někde čeká loď. Můj pán, mág Simon, totiž nemá tak dobré srdce jako král.

* * *

Osłavy trvají asi týden. Už jsme zase zpátky ve vnitrozemí, v bezpečí za hradbami Damasu, a napětí, které viselo

ve vzduchu, je pryč. Hodovní stoly se prohýbají pod tíhou pokrmů, omastek stéká po tučných bradách a na bílém ubrusu ulpívají otisky prstů ulepených od šťávy z exotického ovoce. Hudba hraje a ovíněná šlechta se točí na parketu. Ze všeho toho brokátu a hedvábí, sytých barev a zlatých šperků jde jednomu hlava kolem. Aspoň mému osmiletému já ano.

Simon mě tu nechal mezi těmi lidmi samotnou. Dal mi těžký plášť a prý ať tu počkám, že si potřebuje něco vyřídit. Jediné štěstí, že mi před slavností věnoval zdobenou karnevalovou masku, která teď zčásti zakrývá můj obličej. Vždycky mě znervózňují všichni ti lidé, kteří se přede mnou zastavují s otevřenou pusou a se slzami v očích říkají všechna ta slova, která mi nepatří. *Sestřičko. Je to možné? Jsi to ty?*

Chvilí se krčím na židli, pak se zvednu a zalezu do kouta mezi dva květináče s palmami. Nikdo mi teď nevěnuje pozornost, naštěstí. Otevřu knihu, kterou tu Simon nechal. Neumím číst a nenalistuji žádné obrázky, tak mě prohlížení rychle přestane bavit a věnuji se okolí. Tehdy si všimnu nově příchozího. Postává u dveří a vypadá spíš jako sluha než pán – na sobě má jednoduchou tuniku z šedé vlny a jezdecké boty. Všimnu si tvrdé tváře s ostře řezanou bradou a úzkými rty. Živě v ní vyhlížejí jen oči, tmavé a pozorné, jako by patřily zvířeti z hlubin královského hvozdů. Přijme sice pohár s vínem, ale po přítomných hostech přejíždí obezřetným pohledem. Nepatří mezi ně a ví to. Stejně jako já.

Pozoruji ho zpoza vějířovitých listů žumary a váhám. Muž zívne, ustoupí kousek dál a posadí se na lavici po straně místnosti. Je tam dost místa, abych si mohla přisednout. Vypížím se ven ze svého úkrytu a kradu se podél zdi k lavici. Zhluboka se nadechnu a pak cizince oslovím.

Dodnes se sama sebe ptám, co si asi Zafar myslel, když se před ním vynořila z palmových listů drobná kaltská dívka v kouzelnickém plášti, který jí byl příliš velký.

„Já neumím číst,“ pípnu, jako by to vše vysvětlovalo. Jeho oči nejsou úplně černé, ale tmavě šedé jako ocel. Tázavě pozvedne obočí. Nezírá, neříká všechna ta smutná slova a nebrečí, ani na mě není zlý, což mě povzbudí. Náhle si uvědomím, že mě Simon nabádal, abych se k aristokratům na slavnosti chovala zdvořile a užívala jejich tituly, když s nimi budu mluvit. Jenomže mně se všechna ta vznešená slůvka pletou. Plácnu první, které mě napadne a s hlubokou úklonou dodám: „Můj princí.“

Zafarovi zacukají koutky. „Otce by jistě potěšilo, kdybys mu řekla Vaše Veličenstvo, ale nebyl to žádný král a já nejsem princ. Jsem synem obyčejného sedláka. Nemusíš se mi klanět.“

„Takže chováte kozy.“

„Kozy?“

„Ano, kozy, a taky krávy a koně. Máte určitě spoustu krav a koní. Vlastníte velké pole, kde pěstujete žito a pšenici.“

„Nechovám ani krávy, ani koně, a nepěstuji pšenici, i když Velká matka ví, že by to bylo mnohem čestnější povolání. Pracuji pro krále. Zabíjím pro něj lidi.“ Významně se dotkne meče, který mu visí u pasu, ale mě nevyděsí. Není důvod.

„Já jsem taky zabila člověka.“

Pátravě se na mě zadívá a já mám znovu před očima obrazy z nevěstince U Červeného ptáka. Pobodaná Vaisa. Muž v tmavě modrém kaftanu, který drží v ruce zkrvavenou dýku. Já svírám smeták a hadr na podlahu. Vypadá to na nerovný boj. Pak dýka padá k zemi a muž ji v mžiku následuje, zmrzlý na kost.

Zafar je první člověk, kterému to vyprávím. Povídám mu také o matce, která se živila jako kuplířka, a o tom, jak mě chtěli zabít a jak je mág Simon zastavil. Že je teď skoro můj táta, ale skutečně jenom skoro, protože jsem kaltka.

„Znám mága Simona, dlouhá léta jsem ho doprovázel na jeho cestách. Můj příběh se trochu podobá tomu tvému.

Myslím ale, že ho nechceš slyšet.“ Samozřejmě, že chci, v té chvíli se ale do síně vrací můj pěstoun a míří k nám. Zafar zamumlá rčení o vlku a zvedne se, aby mága přivítal. Jeho příběh se ten večer nedozvím a zůstane mi jenom kniha, kterou nedokážu přečíst.

* * *

Některé vzpomínky se vracejí znovu a znovu ve snech. Nejvíc ty z Damasů. Simon tehdy odcestoval s královými družiníky na západ a čerstvě dobytý Damas spravovala rada vezírů. Stejně tak jsem zůstala sama já, jenom s nepočetným služebnictvem. Zdálo by se to jako zbytečný hazard, vždyť nepřátelé znovuzrozené Antolie čekali na okamžik, kdy dostanou příležitost získat ztracené území zpět. Tiché kultivované zlo Rasinie upíralo na Damas tisíce očí, které ztělesňovaly tisíce špehů a zrádců. Nebo možná mnohem víc. Světlovlasí dobyvatelé drželi zemi přes padesát let a ještě měli v největším městě království své stoupence. Vojenské úspěchy ale rebelského krále zaslepily a on zatoužil urvat si z porobeného území víc než jen úzký pruh země v okolí hlavního města. To mělo stát řadu jeho nových poddaných život. Muži, kteří ochotně převlékli pláště, se zřejmě nacházeli i mezi důvěrnými rádci mladého krále. Kdo ví, který z nich nechal otevřít brány, když se rasinijská vojska blížila k městu?

V té chvíli netuším, co se děje. Z postele mě vytáhne služebná a ječí, ať se oblékám, jinak tady umřeme obě, mám děkovat všem bohům, že má tak dobré srdce, jinak by mě tu nechala. Roztřesenými prsty si přetáhnou přes hlavu šaty a pak už mě ta holka táhne na ulici. Tam náš úprk skončí. Zničeně leží u mých nohou s šípem v hrdle a já mám bílé dětské boty zašpiněné od krve. Stále se však od mrtvoly nedokážu hnout. Chvíli se ji marně pokouším probrat, ale pak už se jen zimomřivě choulím v tenkých domácích

šatech a vyděšeně sleduji, co se to děje. Míjejí mě prchající měšťané. Proč se žádný nezastaví a nepostará se o plačící dítě? Kam mám jít?

Jsem sama a nemám se kam schovat. Město hoří. Slyším ržání koní a klapavý zvuk podkov. Na křižovatce přede mnou se míhají siluety jezdců. Nejsou to však Rasinijci. Zbytky antolijské posádky brání poslední část města, která nám ještě patří. Nepřátelé se však blíží. Jako zlatomodrá záplava se neústupně valí vpřed a rozbíjí chumel bojujících do zranitelných skupinek. Sleduji zadky hřebců, které se řítí k zemi. Od kopyt odletuje krvavé bahno. Jezdci umírají jeden po druhém jako dobytčata na jatkách. Nakonec je pobijí všechny.

Mezi posledními jezdci, kteří se ještě drží v sedle, spatřím známou postavu. Zafar má obličej umazaný od krve a bahna. Zakřičím na něj, i když je mi jasné, že mě nemůže přes lomož boje a hučící požár slyšet. Ze všech stran je obklopen dorážejícími Rasinijci. Připomínají mi vyhladovělá zvířata, snad vlky nebo lvy, jenomže na to nejsou dostatečně vznešení.

Zafarův kůň klesne.

„Ne!“ křičím. Po tvářích mi kanou slzy. Před očima mám znovu muže v modrém kaftanu, jak vraždí mou matku. Jak vraždí *všechny*. Cítím chlad a chvíli si myslím, že je vlastní jen mému nitru. Pak si všimnu, jak se na dlažbě pod mýma nohama tvoří námraza.

„Psi jste, odporní psi!“

Ledové květy pohltnou celou ulici a vezmou s sebou i bojující muže. Zmrazky pokryjí rasinijskou zbroj a muže navěky uvězní v mrazivé krustě. Připomínají ledové sochy. Nemám však čas kochat se svým dílem. Na boty dopadají další kapky krve. Teče mi z nosu. Nic není zadarmo, ani zázraky ne. Poroučím se k zemi.

* * *

Nad sebou slyším hlasy. Mluví cizím, zpěvavým jazykem a mě napadne, že je to průvod Velké matky. Všechny ty kouzelné bytosti, které znám z lidských chrámů. Bledé, černovlasé, s křídly otakárků. Na jejich rtech hraje blahosklonný úsměv a slibuje, že se všichni čestní dostanou k Matce.

Ne, počkat, tihle nemůžou patřit k bohyni! Jejich hlasy jsou plné pohrdání, krákvě se smějí a plivají na zem hustý chrchel. Jsou to vojáci. Rasinijci. Přicházím k sobě, cítím studenou vlhkou zeď, o kterou se opírám, i cizí ruku položenou na svých ústech. Jsem však stále otupělá a nedokážu cítit strach.

Zamumlám přes zpocenou dlaň, která mi drtí rty. Stisk zesílí. „Tiše.“

Znám ten hlas, a pokud se budu soustředit, dokážu ho i zařadit. Třeští mi však hlava a na patře cítím kovovou pachutí. Ve vzduchu je cítit vlhký plesnivý puch a je tu chladno. Ve tmě rozeznávám obrysy velkých beden, musíme být v nějakém sklepení nebo skladu.

Hlasy nepřátel se postupně vzdalují, můj společník mě přestává mačkat a já se začínám rozpomínat. „Pane Zafare, kde to jsme? Co se stalo?“ Nejsem si jistá, že mě slyší. Zdá se, že je stále napnutý jako větřící šelma.

„Můžeš vstát, bledule?“

„Kam půjdeme?“

„Můžeš vstát?“

„Kam?“

Neví. Neřekne to nahlas, ale cítím to. Nejraději by si mě bez dalších řečí přehodil přes rameno a šel. Jenomže má stále v čerstvé paměti muže, kteří se proměňují v ledové sochy a potom rozpadají v krvavou tříšť. Ví, že se mnou nemůže zacházet jako s jiným osmiletým dítětem. Spíš jako s pytlek divotvorného prachu.

Sbírá se ze země a vyhlíží z úkrytu. Je od hlavy až k patě pokryt bahnem a krví, a vypadá zuboženě, že kdyby mu

u pasu nevisel meč, věřila bych, že v nuzných částech města nepřitáhneme sebemenší pozornost. „Tady zůstat nemůžeme,“ zamumlá. „Vrátí se. Do tmy se schováme někde v chudinské čtvrti, je tam spousta opuštěných domů, a pak uvidíme. Zatraceně. Potřebuju se dostat z města, ke králi.“

„Možná bych věděla...“

* * *

V té době uběhlo půl roku od doby, kdy jsem v Myších dírách našla úkryt po masakru U Červeného ptáka. Tenkrát mě nenapadlo utíkat z města. Počítala jsem, že když se budu ukrývat v podzemí a vycházet ven jen v noci, abych hledala jídlo, strážé mě nechytí. Byla jsem naivní. Děti, které dokáží rozdělat oheň pohledem, nechytají strážé, loví je muži v bílých pláštích s pětícípou hvězdou. *Bdíci*. Lapli mě po třech dnech, když jsem se přehrabovala v odpadcích za krčmou U Loutny a písťaly.

Nevěřila bych, že se ještě někdy do damaského podzemí vrátím.

Ať se o to pokouším sebevíc, nedokážu si vybavit, jak se nám podařilo dostat do kaltského ghetta. Vím jen, že mě Zafar notnou část cesty nesl v náručí. Následuje tma, asi jsem musela odpadnout, a i pak moje paměť selhává. První, co si vybavuji jasně, je puch splašků. Slézáme úzkou šachtou dolů do tmy. Tato část Děr je bezpečná, tady se neschovávají temné věci, ujišťuji Zafara. Drží se tu jen špinavá voda.

Brzy se v ní brodíme po kotníky. Postupujeme pomalu, těžce. Často zastavuji a naslouchám, jestli se ke mně nedonese vzdálené šplouchání. Tato část je bezpečná, ale obezřetnost je vždy na místě. Bytosti z hlubin jsou hladové. A zatím nahore na povrchu krvácí Damas; Rasinie zradu neodpouští, a kdyby mě Zafar neodtáhl do bezpečí, krvácela bych spolu se starým městem. Šaty by na mně visely v cárech a potrhány

klín tepal bolestí. Válela bych se v blátě. Koho zajímá, že je mi teprve osm? Maminka vždycky říkala, že vojna mění chlapy ve zvířata.

Na zátýlku mě šimrá dech mého zachránce. Musí běžet v předklonu, protože je tu nízký strop. Vedu ho nejkratší cestou k Prázdné sýpce. Aspoň doufám.

„Vyznáš se tady dobře,“ ozve se Zafar, když mineme další křižovatku.

„Můj otec, ten, o kterém moje maminka tvrdila, že není vlastně můj otec, ale já mu říkala táto, měl pod palcem prodej prachosnu v celé západní Antolii. Dodával ho místním hlavounům, včetně Reyhana Shahra. Často jsem tátovi dělala poslíčka a on mě naučil, jak se tady dole pohybovat a čemu se vyhnout. Pak propukla občanská válka a my začali obchodovat i se zbraněmi. Otec o sobě tvrdil, že není ani vlastenec, ani velký příznivec impéria. Prý je mu fuk, kdo zvítězí, a tak to hrál na obě strany. Což se mu nevyplatilo. Reyhan Shahr ho nechal popravít na svátek Znovuzrození Matky. Pak jsme přišli o všechno kromě Červeného ptáka. Jenomže obchody šly od desíti k pěti a doba byla zlá. Maminka se zapletla se špatnými lidmi. Ale to už jsem povídala. Teď mi dlužíte příběh vy.“

Šedé oči mě pozorují ze tmy. Naše cesta ústí do širokého tunelu, který kdysi tvořil součást sítě talijských stok. Voda nám tu sahá po kolena. Je temnější a kalnější než dešťovka, která nám olizovala prsty v kruhové stoce, ze které jsme se právě vysoukali. Tady plavou věci daleko děsivější, ne jen mrtvé myši. Větší. Così se mi otře o nohy. Vyjeknu. Není to však bytost z hlubin. Ve špíně se vznáší zpuchřelá mrtvola.

Zafara to ale přece jen znepokojí. Sykne to, jak vyproští z pochvy meč. „Povím ti svůj příběh, ale až se dostaneme z města. Teď buď tiše a drž se krok za mnou.“

* * *

A znovu. Útěk z damaského podzemí se mi v paměti tříští do mnoha úlomků, jež do sebe příliš nezapadají. Každou vzpomínku ale prostupuje chlad, příšeří a hutný puch kanalizace, který přebíjí vše. Pot. Slzy. Krev. Ano, spousty krve, mám ji na rukou a lepí mi vlasy k hlavě. Kde se ale vzala? Paměť nabízí jen obrazy bledých tváří a nevidomých očí, které se na mě upírají z hlubin stoky. *Připomínáš mi moji mladší sestru*, šeptají sinalé rty. *Máš stejné oči*. Slyším, jak Zafar kleje a jak jeho dýka páře něčí vnitřnosti. Nevím, kdo to umírá ve tmě, a jsem za to ráda. *Ta malá... já ji znám, jen si nemohu vzpomenout odkud*. Topím se. Zalykám se vodou plnou nečistot a cosi mě stahuje do hloubky. Právě lýtko mi drtí kostnaté prsty. Jsou studené a mně se nechce věřit, že tak ledové ruce mohou patřit živé bytosti. *Moje holčička se vrátila...* Silné paže mě vytahují zpět nad hladinu a já vykašlávám vodu. V Zafarově tváři vidím starost. K výpusti už to není daleko, mokré tváře mi olizuje čerstvý vzduch a slyším hučení zpěněného proudu.

Venku panuje noc. Zafar mě opět nese a já mám hlavu zvrácenou k nebi. Rotují po něm souhvězdí, která by mi měla být důvěrně známá. Kam se ztratil Velký měsíc? Můj ochránce mě balí do pláště a ukládá do trávy s tím, že se brzy vrátí, dále se vzpomínky opět trhají. Na toho černého hřebce si však pamatuji dobře. Ladně klenutý krk, široké plece a hedvábná hřívá. Velká matka ví, kde vzal v těch ďábelských časech Zafar tak ušlechtilé zvíře, a zpětně je mi té nebohé duše líto. V té chvíli se ale vraníka bojím, nikdy dřív jsem na koni neseděla. Můj společník mě vytáhne za sebou do sedla a já se rozpláču, protože se třesu hrůzou, že spadnu. Vzlykám ale tlumeně, jelikož se zároveň za svůj strach stydím. Oř cválá po polích zalitých měsíčním světlem a pod kopyty drtí rašící pšenici. Uháníme k lesu.

Zpomalíme až mezi prvními keři hlohu a psích růží, kde se terén stává zrádnějším a hrozí, že si náš plnokrevník zlomí

nohu. Nepřestávám pofňukávat. Už jsem si zvykla na obřím černém hřbetě, teď mě děsí hlubiny hvozdů. Maminka říkala, že kořeny starých stromů prorůstají až do podzemních slují. Visí v provazcích ve věčné tmě, kde je okusují bezejmenní. Tyhle stromy vypadají hodně staře. Určitě na nich hoduje spousta démonů.

Útočiště nacházíme v troskách staré talijské věže. Kdysi v dávnověku zde sídlili čarodějové ve zlatých maskách, do dnešních dnů se ale zachovaly jenom haldy kamení porostlé břechtanem. Zkouším si představit, jak to tu asi vypadalo dřív. Nedaří se mi to. Krčím se zabalená v těžkém šedém plášti a napínám uši, jestli neuslyším chroustání. Bezejmenní se určitě dokáží prokousat z podzemí na povrch. Stačí, když ohlodají kořeny, pak stačí prohryzat se kmenem a je to. Teď se plíží ve stínech mezi buky a čekají, až půjdeme spát. Zafar rozdělává oheň. Zdá se, že je zaposlouchaný do noci stejně jako já. Zvuk jeho hlasu mě vyděsí.

„Narodil jsem se v Garenu, na jihovýchodě Antolie. Mému otci táhlo na padesátku a rodiče rozhodně neplánovali další potomstvo. Trochu jsem jim to překazil. Jak se u nás říkalo, s prvním dítětem vchází do domu sedláka požehnání, se sedmým chudoba. Můj otec měl však dobré vztahy s místním zeměpánem. Mohlo mi být deset, když jsem se ocitl u velkého Wasima ve službě. Vypomáhal jsem u koní a taky v psírně. Tam jsem spával pomalu více než na svém slamníku. Popravdě to bylo mnohem příjemnější ležení.“ Zafar se při té vzpomínce pousměje a chvíli mlčky hledí do plamenů.

„Wasim měl dceru jménem Taraneh,“ naváže. „Byla o tři roky mladší než já. Malá, hubená, s černými vlasy a očima velkýma, tmavýma jako srna.“

„Zamilovali jste se do sebe?“ Přitáhnu si sedátko blíže k ohni, abych lépe slyšela. V dlouhém vlněném plášti mi začíná být teplo a já zapomínám na noční běsy.

„Velmi stonala. Její tělo posedl zlý démon, který jí kradl veškerou životní sílu. Simon tvrdil, že se nedožije desátých narozenin.“

„Pan Simon ji znal?“

„Byl to její bratr.“

„Pomohl jí?“

Zafar bere ze země uschlou větev a šťourá se v ohništi. Náhle se mu nechce pokračovat. Možná jsem neměla být tak zbrklá a vyptávat se.

„Byl zrovna podzim,“ naváže nakonec, „vypadalo to, že každým dnem začne sněžit, takový ten psí čas. Těžko se mi usínalo a ráno jsem se budil celý prokřehlý. Sloužil jsem ve Wasimově domě tři roky a stejně jsem si nezvykl. Zrovna jsem spal na slámě ve stáji, když mnou kdosi uprostřed noci zatrásl. Překvapilo mě, že tam za mnou Simon přišel. Říkal, že může Taraneh zachránit, ale bude potřebovat mou pomoc. Chtěl jsem pomoci. Odvedl mě nahoru, do jejích komnat. Plížili jsme se tmou a mně došlo, že děláme cosi špatného. Nevypytával jsem se však, Simon byl synem mého pána. Navíc šlo o Taraneh.“

Simon měl nahoře všechno připraveno. Zatažené závěsy, černé svíce, kruh načrtnutý křídou. Pubertální hra na čarování se všemi kýčovitými doplňky, chtělo by se říct. Jenomže ve středu toho kruhu ležela Simonova sestra. Na studené zemi, jenom tak. Nehýbala se. Spala, nebo možná umírala. Simon mi vrazil do ruky dýku a prý ať se postavím do středu kruhu, přímo nad Taraneh. Udělal jsem to. A on, ať se říznu.

Byl jsem možná třináctiletým chlapcem ze statku a nevěděl jsem o krvavé magii zholá nic, ale přesto se mě zmocnila posvátná hrůza. Váhal jsem. Simon na mě křičel. *Chceš, aby zemřela?* Nechtěl jsem. Tak jsem udělal, co po mně chtěl, a díval se, jak moje krev kape na bledý dívčí obličej. Šly na mě mdloby a napadlo mě, že teď umírám já místo ní. Propadal jsem se stále hlouběji do podivného spánku. Přestal jsem se

bránit, svět se rozpíjel a pak znovu formoval do podivných tvarů. Nevěděl jsem, kde se nacházím, o existenci Soumraku jsem neměl nejmenší tušení. A pak jsem ji poprvé spatřil. Ozvěnu. Vyloupila se přede mnou najednou z černoty. Vypadala docela jako Taraneh. Měla její tvář. Její oči.“

„Bojoval jste s ní?“

Zafar se nevesele uchechtne. „Bojovat s ní? Jak? Nebyl jsem ani mág, ani strážce hranic, jenom třináctiletý sopel, který se ocitl na místě, kde neměl co dělat. Ozvěny nejsou jen tupé bestie jako bezejmenní. Kdysi bývaly z části lidmi, zrcadly, která odrážela lidská přání, a tím je setkání s nimi strašnější. Pamatuji si na okamžik, kdy se zmocnila mé duše. Nikdy jsem se necítil tak prázdný. Ponížený. Znechucený sám sebou. Tak... zneužitý.“

„Pan Simon vás ale zachránil, že ano? Zachránil taky Taraneh a ona se vyléčila.“

„Ano.“ Souhlasí tak úsečně, že mě to neuspokojí, spíš ještě více rozruší. Zafar opět dlouho mlčí, ale tentokrát mi to nevadí. Ten příběh mě děsí.

„Když jsem se vzbudil, už jsem to nebyl já. Viděl jsem Taraneh, zdravou a veselou, ale nedokázal jsem se radovat. Necítil jsem vůbec nic a měl jsem pocit, že už nikdy nic cítit ani nebudu. Nechtěl jsem se dále zdržovat ve Wasimově domě, tak jsem cestoval se Simonem, který jako jediný věděl, co mě tíží. Zrovna jsem ho doprovázel do Soumračné citadely, když do země vtrhli Rasinijští. Vojáci zabili moje rodiče, všech mých šest bratrů, Wasima i krásnou Taraneh. A já stále nedokázal nic cítit. Bylo mi to úplně jedno.“

„Taraneh zemřela?“ Nevěřím tomu. Do očí mi vstoupí slzy. Přece to nemůže skončit takhle!

„Zemřela. Simon se přidal k Maridově povstání. Dál jsem ho doprovázel, co bych taky jinak dělal? Ve skutečnosti mi ale na ničem nezáleželo. Dělal jsem věci, na které nejsem hrdý. Král si mě však všiml a využíval mých služeb čím dál

častěji. Rány ze Soumraku se postupně hojily, jenomže to už se události hrnuly vpřed a předchozí rozhodnutí nešlo vzít zpět. Už jsem se nemohl znovu stát třináctiletým chlapcem.“

Při úprku Myšími dírami jsem si roztrhla rukáv šatů. Z látky trčí nitky. Tahám za ně a zkouším je vytrhnout. Nedaří se mi to. Zafar mlčí a rozhrabuje hořící klestí a z ohniště vyletují jiskry. Napadne mě, co by se stalo, kdybych se jednu z nich pokusila chytit. Popálila by mi dlaň? Nebo by prostě zhasla?

„Pan Simon říká, že lidé, kterých se dotkl démon, dokážou prohlédnout jakékoliv kouzlo. I to nejsilnější.“

„To je pravda.“

„Co vidíte, když se podíváte na mě? Jaký je můj obličej?“ *Mám vůbec nějaký?* Tato otázka mě pálí od nejútlejšího dětství. *Máš oči jako studánky, úplně jako moje sestra*, říkával otec, když mě dával spát. Jenomže, když mě uspávala babička, bylo to: *Tvoje oči jsou smaragdy. Moje první láska měla takové*. Když jsem na ulici našla rozbité zrcátko a zvedla jej, moje oči nebyly ani modré, ani zelené, nýbrž černé jako dva tunely. Jenomže, co když i tento odraz byl jen iluze?

„Co vidíte?“

„Ušmudlané dítě s rozbitým rtem. Zacuchané vlasy a špinavé šaty. Do nosu ti prší a z pačesů ti trčí ty legrační kaltské uši. Jsou i na kaltku docela dlouhé. A osrstěné. Vypadáš s nimi trochu jako králík, kterého pocuchala liška. Máš černé a prázdné oči, tak černé a prázdné by nemělo mít žádné dítě.“

„Pan Simon říká, že jsem taky zrcadlo. Takže se ze mě může stát ozvěna. Já ale nechci. Zabíjet se občas musí, ale nechci nikomu brát duši. Nechci žít v Soumraku. Tak se učím magii, abych zůstala malou holčičkou. Ale oni si o mně stejně myslí, že jsem démonské sémě.“ Přisednu si blíž, a když Zafar nic nenamítá, stulím se vedle něj do klubíčka. Šaty má provlhlé krví a je z něj cítit smrt. Není to příjemné. Přesto v jeho blízkosti setrvám až do rána.

KAPITOLA 2

MSTITELÉ

Blíží se čas oběda a venku pálí slunce. Aspoň to tak vypadá, když opatrně vykouknu z okna. V síni panuje příšeří a drží se tu lezavý chlad – stejně jako ve zbytku Soumračné citadely. Světlo dovnitř proniká pouze vitrážemi. Zobrazují mstitelé Velké matky. Jejich kožnatá křídla se skládají z rudých a žlutých sklíček a házejí na podlahu prasátka. Někteří na nich mají stejný otakárkovitý vzor jako veselé bytosti z chrámu. Zřejmě se změnili, protože jim někdo ublížil. Ale kdo a jak? To mi nikdo nevyprávěl.

Kdybych zde v nejvyšším patře věže vyhlédla z okna, viděla bych celé jezero a taky lesy a hory za ní. Možná bych dohlédla až do Damasu – i když to asi ne, je to hrozně daleko. Kdybych se podívala přes červené sklíčko, vypadalo by to, jako když zapadá slunce, modré by zase způsobilo, že by krajina vypadala jako za deště. Ale podívat se nesmím, mám to zakázané, protože se nesmím rozptylovat.

Znovu zabodnu pohled doprostřed pyramidy z klacíků, kterou mám zapálit. Dřevo se však ne a ne vznítit. Sedím tu už od snídaně a ani jiskřička. Tělo mám ztuhlé, ale nesmím se hnout, dokud nesplním úkol. Tak jako vždy. Simon na mě moc nemluví, a když už, jeho hlas je tichý a laskavý, já však vím, že je to horší, než když křičí. Mnohem horší.

„Soustřed' se.“

„Potřebuji si odskočit.“

„Soustřed' se.“ Zní to stále mile, ale já poznám, když začíná mít vztek, a to není dobré. Naštěstí tu nejsem zavřená se Simonem sama, sedí tu s námi i ta žena, takže je to jeden

z těch lepších dnů a trest nebude tak hrozný. Před ní se ke mně nechová tak zle.

Paní je pro mě jednou velkou záhadou. Má dlouhé zlaté vlasy a ledově modré oči, stejně jako vojáci z Rasinie, nosí i stejné šaty. Dokonce mluví jako oni. Ale Simon se k ní nechová nepřátelsky. Naopak, projevuje jí velkou úctu a oslovuje ji má paní a arcimágu. Snad mi to někdo vysvětlí.

„Jak dlouho už to trvá? Jak dlouho už ta malá nic nevykouzlila?“ Žena střelí po Simonovi pohledem. Zdá se mi to, nebo můj pán sklopil oči?

„Od útoku na Damas.“

„Stále mlžíš a neřekneš, co se stalo. Jak je možné, že tam to děvče zůstalo samotné. Bez ochrany. Slíbil jsi, že bude v bezpečí.“

„Chránily ji městské hradby a dva tisíce mužů, Yeliza-veto. Doma jsem nechal dvacet mágů. Mohl jsem ji poslat do Citadely, ano, ale zdálo se mi, že ji nechávám na nejbezpečnějším místě v téhle proklaté zemi. Spíš mi vysvětlí, jak je možné, že se Rasinijsci dostali až k městským hradbám, aniž by je kdokoliv spatřil, když Citadela vyhlásila neutralitu. A neříkej mi, sakra, že v tom nebyla magie. Jak mám přimět Marida, aby zastavil vraždění, když mi to neustále hatí blechy ve tvém kožíchu? Po tom, co se stalo v Damasu, už mě král nebude poslouchat – a není to moje chyba! A že tam ta malá mohla umřít nebýt Zafara a jeho duchapřítomnosti, to taky není moje chyba. Pokud mi nevěříš, tak si ji vezmi a odvez třeba do Rasinie, co mi na tom záleží...“

„Věřím ti.“

Mstítelé na mě upírají skleněné oči. Nikdo jiný mě však nesleduje a to mi v té chvíli vyhovuje. Jenom kdybych tak hrozně nepotřebovala čurat. Zkusím se trochu naklonit a stisknout stehna těsně k sobě. Tlak v podbřišku mě ruší a já nedokážu myslet na nic jiného. Zavřu oči a představím si, jak se tenčí větvičky kroutí a na podlahu se sype popel. K mým

dlaním stoupají rudé jazyky a mé prokřehlé ruce ucítí dotek tepla. Na Simonově tváři se konečně objeví úsměv. Malý, ale mě zahřeje více, než dokáže jakýkoliv oheň.

Nadzvednu víčka. Dřívka leží na svém místě, nehoří, nedoutnají, jsou naprosto netknutá. Jedinou změnou je, že se ve vzduchu vznáší pach moči. Nikdo z dospělých si toho zatím naštěstí nevšímá, jsou příliš zabraní do hovoru. Yelizaveta si povzdechne: „Kseniya je s císařovnou jedna ruka. V tom útoku na Damas má bezpochyby prsty ona a její krvaví mágové.“

„Chystá se tě připravit o moc.“

„Ona už mě o moc připravila, Simone. Dvě třetiny Zlaté citadely mají na předloktí podezřele vyhlížející jizvy. Ta moc je opojná. A já jim nemám co jiného nabídnout, když se jí vzdají.“

„Proč se vlastně tolik bráníš použít proti nim krvavou magii?“

„Bojovat s nimi jejich vlastními zbraněmi? Když jim vyhlásím válku, obrátí se proti mně i zbytek Rasinie. Musela bych je povraždit. Všechny. Potom bych mohla zůstat arcimágem, ano – popela a rozbitých magických krystalů. S podivnými jizvami na předloktí a měkkým mozkem... nic není zadarmo, ani krvavá magie.“

„Nevím, co jiného můžeme dělat.“

Yelizaveta chvíli mlčí a prohlíží si vitráže. V té chvíli vypadá unaveně a hrozně staře. Nevím, co se děje, ale přikrčím se, protože cítím, že bych se měla bát.

„Zítra ráno vyrazíš do Damasu a poklekneš před Mari-dem. Budeš ho žádat, aby vzal Soumračnou citadelu pod svá křídla, že ti válka otevřela oči a už dál nechceš být poníženým sluhou Zlaté citadely a rasinijského arcimága. Je ješitný a potřebuje spojence, neexistuje důvod, proč by to neměl přijmout. Samozřejmě – bude po tobě chtít, aby ses podrobil církvi Velké matky, bojí se, že se bude opakovat ta nepříjemnost se strážci hranic. Přijmeš to. Tak zachráníme

aspoň část toho, co jsme tak dlouho budovali. Kseniya tady nemá žádnou moc, bude mít dost problémů doma. Bude se tě snažit přesvědčit, aby ses k ní přidal dobrovolně, ale nemá sílu na to, aby tě přinutila násilím.“

„Podrobit se Maridovi a církvi? Znáš přece cenu.“

„Znám.“

„A ty?“

„Stále mám v Rasinii své stoupence a Kseniya mě chce vidět mrtvou, budu se muset nějakou dobu skrývat.“

„Je něco, co pro tebe můžu udělat? Cokoliv.“

„Vyšli tři rychlé posly do Pásu. Slyšela jsem zvěsti, že se tam objevila trhлина a zmizelo několik vesnic. Chci vědět, co je na tom pravdy.“

„Udělám to.“

„A pošli tu dívku zpět do jejích komnat, ať se na pár hodin prospí. A převleče se.“

Hrozně se stydím. Tváře mi planou ještě ve chvíli, kdy procházím portálem a běžím chodbou ke svému pokoji. Pak ještě dlouho ležím na posteli, už v čistých šatech, které zatraceně moc voní. Myslím na dřívka a Simonův vztek. Pak taky na zlatovlasou paní, která se bude muset ukrývat, ale já nevím proč, a která se na mě asi teď zlobí, že od Damasu nekouzlím, protože mi to nejde. Navíc se chci někoho zeptat na otakárkovitá křídla a služka si se mnou nikdy nechce moc povídat, a je trochu hloupá. Po chvíli se natáhnou na stůl pro dopisní papír. Chvilí přemítám, komu napsat, protože nemám žádné kamarády, a pak nadepíšu hlavičku *Milý Zafare*. Někdo, komu jste zachránili život, a kdo ho zachránil vám, se snad dá označit za přítele. Takže mu můžu poslat psaní.

Damaský posel na mě divně kouká, když mu vrazím do ruky umatlanou ruličku. Slíbí mi ale, že dopis doručí. Na odpověď čekám dlouho a úplně zapomenu, že jsem něco psala. Nakonec se ke mně ale dostane lístek, na kterém stojí: „Všichni si občas musíme nechat narůst zuby a drápy, bledule.“ Od té

doby Zafarovi píšu pravidelně. Neodpoví vždy, a když už ano, stručně. Nevadí mi to, v letech, která následují, je mi blízké každé vřelé slovo. I když papír páchne smrtí, protože mi píše někdo, kdo má na rukou neustále krev. Tady to nebude brzy o moc veselejší.

* * *

A tak mág Simon odjel do Damasu, a když se vrátil do Soumračné citadely, všechno se změnilo. Ne hned. Zprvu jsme mu jenom museli začít říkat arcimágu a z hodovní síně zmizelo několik obrazů – toho si ale skoro nikdo nevšiml. Pak přišli bdící a nasadili nám náramky z hvězdných slz. Tehdy jsme se začali bát.

Bdící vždycky lovili magicky nadané děti, téměř všichni z nás s nimi měli svou zkušenost. O osudu malých čarodějů jsme ale vždycky rozhodovali my. Teď nám však začali dýchat na krk.

* * *

Krčím se za hřbitovní zídkou a přes vrcholky náhrobků sleduji, jak bdící vynášejí ven z věže další a další suť. Nejsem sama, kdo se na to dívá; v oknech Soumračné citadely vidím tváře a na mnohých se lesknou slzy. Nikdo se to ale nepokusí zastavit, strach už je všechny spolehlivě ovládá.

„Schováváš se tu...“

Nadskočím leknutím, ale když se otočím, je to jenom Jabbar. Vypadá, že je mu taky do breku, ale z jiného důvodu než dospělým. Róbu má špinavou od bláta a pravé líce mu otéká. Spoluzáci umí být krutí. Jabbar se na mě rád lepí, protože ví, že se mě děti bojí a straní se mě. Nevím, jestli mi to vadí. Zvykám si, taky se mi nelíbí být úplně sama.

„Jo. Schovávám se.“

„Co máš za lubem?“

„Nic. Fakt nic.“ Zvednu se na čtyři a plížím se zpátky do věže. Jabbar mě neohrabaně následuje jako můj tlustý ubrečený stín.

Kdysi bohatě zařízená vstupní hala působí vybydleně. Sochy i nábytek zmizely, fresky přetřely kněžky Velké matky přičinlivě bělobou. Na oknech mříže. Simon si nemyslí, že cokoliv z toho bylo nutné. Ale oni asi chtějí, abychom se začali cítit jako ve vězení.

„Basma nedorazila ráno na snídani,“ ozve se Jabbar.

„Hm. Třeba je nemocná.“

„Oni ji odvedli. Odvedli ji do podzemí. Co s námi chtějí udělat?“

Zamrazí mě, ale nedám to na sobě znát. „Chovej se slušně a doufej, že se tvůj náramek z hvězdných slz nerozsvítí. Pak bude vše v pořádku.“ Míjí nás mlčenlivé přízraky v bílých pláštích. Dívají se. Nikdy nepoznáte, jestli se jim to, co vidí, líbí. Nikdy nepoznáte, že už *to* přijde. Prostě zmizíte v podzemí. To jsou ta nová pravidla.

* * *

Sedím na mramorové podlaze, přede mnou je navršena hromádka dříví. Shora na mě shlížejí rozlícení mstitelé. Simon mlčí.

Ze severu v těchto dnech přicházejí poslové a tráví dlouhé hodiny v Simonově pracovně. Občas se mi daří něco z toho odposlechnout, ale máločemu rozumím. Zprávy se týkají války čarodějek, soumravných trhlin, mizejících vesnic a jakési tulačky z Rodanské divočiny. Občas mám pocit, že dospělí schválně mluví v hádankách, možná proto, abychom jim my děti nerozuměly, ale možná také proto, aby si nerozuměli navzájem.

V nose mě zalechtá kouř. Klacíky stravují plameny. To už je potřeť nebo počtvrté, co se mi podařilo podpálit hraničku takto rychle. Radostně vykřiknu a čekám, že mě

Simon pochválí. On však nic neříká a tváří se zamyšleně. Pak najednou vyhrkne: „Pojď se mnou. Myslím, že budu potřebovat tvé oči.“

Jsem zmatená, ale cítím, že tohle je cosi jiného než prostá pochvala, a tak bez námitek cupitám za ním. Projdeme portálem dolů do arcimágovy pracovny. Na prahu se váhavě zastavím – skutečně to myslí vážně? Budu mu pomáhat při jeho práci? Simon otevře skříň v rohu místnosti a pokyne mi, ať si vlezu dovnitř.

„Budeš se dívat klíčovou dírkou, tady tou, a pak mi povíš, co jsi viděla. I kdyby to mělo být něco velice podivného. A budeš tiše jako myška.“

Vzrušeně přikývnu, hrdá na to, že mi svěřuje jakýsi důležitý úkol. Vtisknu se mezi hromádky šatstva, zavřu a už už se natahuji ke klíčové dírce, ať mi nic neunikne. Dlouho se však nic neděje a já se nudím.

Pak se na chodbě rozezní kroky a do Simonovy pracovny vstoupí žena. Na první pohled vypadá docela obyčejně a já pocítím zklamání, pak ale obrátí obličej směrem ke mně. Musím si zakrýt ústa, ať nevyjeknu. Její obličej připomíná rozvlněnou vodní hladinu. Míhají se na něm tváře pohledných žen, několik z nich je mi povědomých, protože si je pamatuji z Damasů. Obvykle patřily k těm paním, se kterými si Simon povídal více než s ostatními.

Přimhouřím oči a pokusím se zachytit skutečnou podobu té ženy. Orlí nos. Úzké rty. Zelené oči. Snad. Je to těžké, těžší, než jsem myslela. Jedno je však jisté, tahle žena je stejná jako já. Poprvé potkávám jiné zrcadlo.

„Kseniyo, takové milé překvapení. Čekal jsem, že vyšeš poselstvo, ale že budeš vážit cestu osobně...“ Simon se laskavě usmívá a mě napadne, že on její skutečné já nevidí. Instinkt mi velí vyskočit ze skříně a varovat ho. Jenomže říkal sedět tiše jako myška. Vždyť pokud jsem já poznala ji... Nepoznala by ona mě?

„Je tady krásně, Simone, chtěla jsem se sem naposledy podívat, dokud tu stojí kámen na kameni. Slyšela jsem, že bdící změnili Citadelu k nepoznání. Musela jsem to vidět.“

„Církev nás učí skromnosti...“

„Ano, ano... nepřišla jsem s tebou diskutovat o záležitostech církve. Dokonce tě ani přesvědčovat, aby ses vrátil pod křídla rasinijské Citadely. Máme však společného nepřítele a o tom chci s tebou mluvit.“

„Máme společného nepřítele? Skutečně?“

„Můj zdroj mi tvrdí, že se Yelizaveta skrývá někde v Antolii.“

„O tom nic nevím, Kseniyo. Podle mých zdrojů je Yelizaveta dávno mrtvá a zahrabaná u paty Zlaté citadely.“

Kseniya by v té chvíli zřejmě připomínala ledovou sochu, kdyby se její tvář stále tak podivně nevlnila. Pak se ale náhle pousměje. „Říká se, že jste bývali přátelé.“

„Nemám přátele. Ve světě, kde si druzí hrají s vašimi pocity, jsou silní jenom ti, kteří žádné nemají.“

„Pak nemusíme být nepřátelé, Simone.“

„To nemusíme. Ale to neznamená, že budeme spojenci, Kseniyo. Omluvte mě, ale nemůžu věřit někomu, kdo tančí na hrobech svých někdejších spojenců. Byl bych blázen.“

„Když se kácí les, létají třísky, to víte vy sám nejlépe, Simone. Teď není čas na žabomyší války, to snad chápete lépe než Yelizaveta. I k vám se jistě donesly zprávy o trhlinách. Nikdo jim nevěnuje pozornost, ale my mágové bychom měli, protože my známe Soumrak a víme, kdo je Pán jmen. Musíme přijít na to, jak zabránit jejich šíření, než se nám svět rozpadne pod rukama. Copak to nevidíte?“

„Jsem prostý a hluboce věřící člověk, Kseniyo. Věřím, že nás Velká matka ochrání. Musíme se modlit, to je celé.“ Simon se usmívá, ale já ho už znám natolik, že vím, že toto je jeho zlý úsměv. Velice zlý.

Když Kseniya odejde, Simon se posadí ke stolu a vezme si dopisní papír. Konečně špitne: „Můžeš vylézt ven.“

Vysoukám se ze skříně. „Je to zrcadlo.“

Simon pokývá hlavou a pak rychle něco naškrábe na čistou čtvrtku. „Odnes to Quasimovi.“

„Pro koho to je?“

„Pro tulačku z Rodanské divočiny přece.“

Nevím, co to znamená, je to další z dospěláckých hádanek, ale je mi jasné, že mi to neprozradí. Ne že by mi to v té chvíli přišlo důležité, mám plnou hlavu Kseniye a její zrcadlíci se tváře.

* * *

Na podzim toho roku mi začne dávat soukromé lekce Quasim. Jeho oborem je entropie, temná magie kleteb a podivných zaříkání. Kouzla jsou mnohem složitější než ta, která mě učí Simon. Quasim je přísný, ale často se nechá strhnout a vypráví mi nějaký příběh z historie nebo mytologie. Tu a tam taky donese misku fíků.

Ze začátku se často ptám, proč nemůžu chodit na hodiny s ostatními dětmi. Nikdo mi ale nedokáže odpovědět. Dospělí jsou prostě takoví. Tak to vzdám a už se neptám.

„Co tam máš?“ vykřikne toho dne Quasim, když mě vidí, jak si žmoulám palec.

„Řízla jsem se do prstu a nechci čarovat. Bojím se, že se stanu krvavým mágem.“

Mág se zakloní a pak se k mému údivu začne smát. Zvážní, až když vidí, jak se mě to dotýká. Na tomhle přece není nic legračního!

„Tím, že se řízneš do prstu, se krvavým mágem nestaneš,“ vysvětlí mi pak. „Všechno je to... mnohem složitější. Krvavá magie je magie strachu, nemoci, umírání. Krev oběti je jen nositelem toho všeho. Nemusíš se bát.“

„To Jabbar, říkal mi, že když se někdo řízne při čarování do prstu, tak se objeví bezejmenný a odtáhne ho do Soumraku.“

„Jabbar je osel.“

„Soumrak je hodně zlé místo, že ano?“

Quasim se nadechne a já vím, že teď to přijde. Dnes mi bude vyprávět. „Nebývalo vždy. Říká se, že to bylo čarokrásné místo, stvořené z dobrých snů, místo, kam odcházely po smrti lidské duše. To války talijského císařství a krvavá magie Soumrak znetvořily a vysály z něj vše dobré. Dřív do něj mágové chodili, aby si z něj přinesli moudrost. A teď...“

„Stále chodí. Každý musí přece podstoupit zkoušku v Soumraku.“

„To je jen snová vize. Do Soumraku nikdo nechodí, pokud nemusí, ani strážci hranic ne. Je to říše zoufalství a smrti.“

„A bezejmenní?“

„Nikdo neví, kde se vzali, Ankaro. Možná jsou to znetvořené duše. Nebo něco daleko, daleko horšího.“

„Ale jsou zlí. Vylézají z trhlin a všechno ničí.“

„Co je to zlo...“ Quasim vypadá najednou podivně sklesle a já se bojím, že už mi nebude vyprávět. Natáhnu se pro fík a jeden podám i jemu. Doufám, že mu tím zvednu náladu.

„Proč tedy nemůžu udělat zkoušku v Soumraku rovnou, když je to jen sen?“ zkusím ho znovu rozpovídat.

„Sny jsou občas nebezpečné.“

„Já se ale nebojím. Arcimág Simon mi sliboval, že mě bude učit, jak si proměnit obličej, abych se stala někým jiným. Můžu démona zmást.“

„Ano, to jistě můžeš. Víš, připomínáš mi jednu holčičku, měl jsem ji moc rád.“

„Byla to vaše sestra? Často je to sestra.“

„Ne, tohle byl jiný druh lásky. Špatný. Nic zlého jsem jí neudělal, ale když lidé zjistili, co nosím v hlavě, vyhnali mě z města. Víš, maličká... Možná jsou bezejmenní jenom zoufalé a hladové bytosti, které prchají z toho pekla, ve které jsme my lidé proměnili jejich krásný svět. Nebo je prostě zabíjení

lidí jejich přirozeností a nemůžou si pomoci. Nemůžeš věci vidět černobíle.“

Nerozumím ani polovině z toho, co mi řekl, ale to, že nemám věci vidět černobíle, si zapamatuji. Vím, že až budu dospělá, bude se mi to hodit. A taky to, že láska může být i špatná.

* * *

Probudím se uprostřed noci s křikem. Stále ještě cítím na kůži dotek dlouhých kostnatých prstů a slyším tlumený šepot: *Přijď za námi maličká, Pán jmen s tebou chce povečeřet.* Možná to nebyl jen sen; postavy z mé hlavy se zhmotnily a teď na mě číhají kdesi ve stínech. Vyklouznu z postele a řápu po studené podlaze na chodbu. Na okamžik zaváhám, služka si se mnou nechce povídat a je hloupá, a pak zamířím k Simonově ložnici.

Váhavě zaklepu, načež nakouknu dovnitř. Arcimág spí v rozložitém křesle před krbem. Po špičkách přeběhnu místnost a vyskočím mu na klín. Překvapeně zamrká.

„Měla jsem zlý sen,“ vyhrknu, jako by to vše vysvětlovalo, a opřu si hlavu o jeho rameno. „Můj náramek se rozsvítil a pak mě bdící odtáhli do podzemí. A tam jsem slyšela všechny ty hlasy. Křičela jsem: *Chápu, že jste hladoví, ale já nechci jíst lidské maso...* Ale oni mě neslyšeli.“

„Tvůj náramek se nemůže rozsvítit, nemusíš se bát,“ zamumlá, zvrátí hlavu nazad a zavře oči.

„Můžu tady zůstat?“ Neodpoví, spí. Tak se mu stulím do náruče a usnu také. Můj náramek se nemůže rozsvítit, takže mě neodvlečou. Teď už na mě věci ze stínů nemůžou.

* * *

Vidím, jak je Jabbar vyděšený, ale budu ho popichovat, dokud nepřestane fňukat a nevyšplhá až mezi dračí nozdry. Potom se bude muset postavit na jednu nohu a balancovat nad propastí, tak jako před chvílí já. Dračí sochy stojí

na samotném vrcholku Soumračné citadely. Věž má patnáct pater. Pokud se mu smekne noha, bude to dlouhý pád a skaliska tam dole neznají jiný rozsudek než trest smrti. Kdo ví, jestli najdou jeho tělo? Vody Egadirského jezera jsou hluboké.

„No tak, nebuď srab a polez za mnou!“

„Co když nás chytí?“

„Sem nahoru nikdo nechodí. Ani *oni* ne.“ Ano, vylézt sem nahoru znamená aspoň na chvíli uniknout dohledu bdících. Je mi deset a půl. Víím, že když nás chytí, neskončí to pouze výpraskem. Ale tady nahoře vzduch voní časným jarem, ne plísni a zatuchlinou jako uvnitř v Citadele. Není třeba se ptát, proč sem tak ráda utíkám.

„Mám strach z výšek.“ Jabbar se konečně vyškrábe za mnou a stulí se vedle mě. I když sedí dost daleko od okraje, pro jistotu se přidržuje drakova rozměrného chřípí. Posera. Zašátrám po jeho kapse a vytáhnu z ní cukroví. Vždycky v ní nějaké má. Chodí je loupit do kuchyně.

„Tak se dívej nahoru na oblohu. Maminka mi vyprávěla, že jsme přišli na tento svět z toho velkého modrého měsíce.“

„To je hloupá pohádka.“

„Sám jsi hloupý. Pan Simon taky říká, že jsme přiletěli ve velkých věžích, takových, jako je naše Citadela. Nejprve my kaltové, proto jsme tak odlišní od ostatních, potom malý lid Charazu a nakonec lidé.“

Jabbar se ošívá, skutečně se mu moje povídání nelíbí. „Holky o tobě říkají, že jsi zlá. Uřízla jsi prý Fadile špičku ucha.“

„Protože se mi smála, že vypadám jako *veverka*. Varovala jsem ji.“

„Nebojíš se, že si pro tebe přijdou bdící?“

Nemůžu mu říct pravdu. Proč mě Simon drží od ostatních stranou a to, že místo náramku z hvězdných slz nosím obyčejný ocelový kroužek. Tak jenom pokrčím rameny. Možná se cítím trochu provinile, ale ne moc.